

Arrest

nr. 136 739 van 21 januari 2015
in de zaak RvV x / II

In zake: 1. x
2. x

Gekozen woonplaats: x

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat x en x, die verklaren van Indiase nationaliteit te zijn, op 16 februari 2012 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 5 januari 2012 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20), aan de verzoekende partijen ter kennis gebracht op 17 januari 2012.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 september 2014 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 14 oktober 2014.

Gelet op de beschikking van 17 november 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 december 2014.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen, bijgestaan door advocaat S. VAN ROSSEM en van advocaat L. BRACKE, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De bestreden bestuurshandelingen betreffen de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 5 januari 2012 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20), aan de verzoekende partijen ter kennis gebracht op 17 januari 2012.

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. Er dient op te worden gewezen dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet aan de partijen bij beschikking de grond werd meegedeeld waarop de kamervoorzitter zich steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* werd het volgende gesteld:

“De verzoekende partijen hebben geen belang bij huidig beroep: de eventuele nietigverklaring van de bestreden beslissing tot weigering van verblijf levert de verzoekende partijen geen nut op. Met toepassing van het algemeen rechtsbeginsel van de onmiddellijke uitwerking van een nieuwe wet, dient erop gewezen te worden dat de verwerende partij de nieuwe artikelen 40bis en 40ter van de wet van 15 december 1980 zoals gewijzigd door de wet van 8 juli 2011 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wat betreft de voorwaarden tot gezinshereniging (BS 12 september 2011), moet toepassen. Deze nieuwe artikelen voorzien niet in de mogelijkheid om een recht op verblijf toe te kennen aan de verzoekende partijen als ascendenten van een meerderjarige Belg. Het declaratoir karakter van het recht op verblijf doet geen afbreuk aan hetgeen voorafgaat, daar het een recht dat afgeschaft werd niet kan doen herleven (GwH 26 september 2013, nr. 121/2013, overwegingen B.66.1-B.67).

Waar de verzoekende partijen voorts stellen dat zij hun aanvraag voor de wetswijziging hebben ingediend, wijst de Raad erop dat in het arrest van 26 september 2013 het Grondwettelijk Hof aangaf dat indien de wetgever een beleidswijziging noodzakelijk acht, vermog hij te oordelen dat die onmiddellijk ingaat en is hij in beginsel niet ertoe gehouden in een overgangsregeling te voorzien. Uit de totstandkoming van de wet van 8 juli 2011 blijkt dat de wetgever immigratie via gezinshereniging heeft willen beperken om de migratiedruk te beheersen en misbruiken heeft willen ontmoedigen. Het Hof stelt dat vreemdelingen die een toelating tot verblijf willen verkrijgen, ermee rekening dienen te houden dat de immigratiewetgeving van een Staat om redenen van algemeen belang kan worden gewijzigd. In die context is de onmiddellijke inwerkingtreding van de wet niet zonder redelijke verantwoording.

Bijgevolg hebben de verzoekende partijen geen belang bij de middelen die betrekking hebben op het recht op verblijf van meer dan drie maanden (GwH 26 september 2013, nr. 121/2013, overwegingen B.66.1-B.67).

Wat het bevel om het grondgebied te verlaten betreft, wordt opgemerkt dat de verzoekende partijen in dit verband de schending van artikel 8 van het EVRM aanvoeren.

Aangaande voormeld artikel 8 betogen zij dat zij in België bij hun meerderjarig kind wonen en steeds onderhouden werden door dit kind, maar hierbij merkt de Raad op dat de term 'familie- en gezinsleven' zoals bedoeld in artikel 8, eerste lid van het EVRM, een autonoom begrip is dat onafhankelijk van het nationaal recht dient te worden geïnterpreteerd. Voor zover de verzoekende partijen verwijzen naar de band die zij hebben met hun meerderjarig kind, laat de Raad gelden dat, waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, het anders ligt in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen en tussen verwanten. Overeenkomstig de rechtspraak van het EHRM (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Litouwen; EHRM 17 februari 2009, Onur/Groot-Brittannië; Mole N., Asylum and the European Convention on Human Rights, Straatsburg, Council of Europe Publishing, 2007, 97) kan slechts van een door artikel 8 van het EVRM beschermd familie- en gezinsleven tussen ouders en meerderjarige kinderen en tussen verwanten worden gesproken indien, naast de afstammingsband, een vorm van afhankelijkheid blijkt. Bij de beoordeling of er al dan niet een familie- en gezinsleven bestaat, moet rekening worden gehouden met alle indicaties die de verzoekende partij dienaangaande aanbrengt, zoals onder andere het samenwonen, de (financiële) afhankelijkheid en de reële banden tussen ouder en kind en tussen verwanten. In casu beperken de verzoekende partijen zich ertoe in het verzoekschrift te stellen dat zij in België bij hun kind en steeds door dit kind onderhouden werden. De verzoekende partijen tonen door louter naar de samenwoonst te verwijzen en door een blote bewering aangaande het door hun kind onderhouden zijn geworden echter niet aan

afhankelijk te zijn van hun kind. Er is bijgevolg geen sprake van een familie- en gezinsleven dat moet worden beschermd. De schending van artikel 8 van het EVRM kan niet worden aangenomen.

Het middel gericht tegen het bevel om het grondgebied te verlaten lijkt ongegrond."

2.2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maken de verzoekende partijen kenbaar dat zij het niet eens zijn met de in de beschikking opgenomen grond (zij worden overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht in te stemmen met deze grond wanneer zij niet vragen om te worden gehoord). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog hun visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. RvS 26 juni 2013, nr. 224 092; Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St. Kamer*, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25) en dit verzoek zodoende niet mag worden beschouwd als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partijen de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

2.3. Op 14 oktober 2014 dienen de verzoekende partijen een vraag tot horen in. Ter terechtzitting van 16 december 2014, alwaar de verzoekende partijen uitdrukkelijk worden uitgenodigd te reageren op de in de beschikking van 29 september 2014 opgenomen grond, wordt het volgende gesteld: *"VzP verwijst naar het verzoekschrift en stelt dat zij sinds januari 2011 in België zijn en onmiddellijk een aanvraag gezinshereniging bij de stad Antwerpen hebben willen indienen. Doordat de stad Antwerpen de afspraken mbt de aanvraag steeds maar heeft uitgesteld werd de aanvraag pas in mei 2011 officieel ingediend (nog voor de wetwijziging). VzP klaagt het onzorgvuldig handelen van de stad Antwerpen aan en stelt dat de redelijke termijn overschreden werd. Verder stelt zij dat in de beschikking er sprake is van artikel 8 EVRM en dat daarover gesteld wordt dat de samenwoning, de financiële afhankelijkheid en de reële band moeten worden aangetoond. VzP meent dat op het moment van de aanvraag de samenwoning bewezen was, de financiële afhankelijkheid ook omdat dit één van de voorwaarden was om een aanvraag te kunnen indienen en de familiale band niet in twijfel werd getrokken, de reële banden zijn dus eveneens aangetoond. Het gaat aldus niet op om in de beschikking te stellen dat het om loutere beweringen zou gaan. VzP stelt dat de bestreden beslissing enkel rekening houdt met de nieuwe wet en geen rekening heeft gehouden en zelfs geen motivatie vermeldt betreffende andere elementen."*

2.4. Voor zover de verzoekende partijen ter terechtzitting aanvoeren dat de familiale band niet in twijfel kan worden getrokken, wijst de Raad er op dat de beschikking de samenwoning niet betwist, maar duidelijk aangeeft dat hun financiële afhankelijkheid ten aanzien van het meerderjarig kind een loutere bewering betreft. In dit opzicht mist het betoog ter terechtzitting feitelijke grondslag. Het betoog van de verzoekende partijen doet geen afbreuk aan dat de vaststellingen uit de beschikking inzake artikel 8 van het EVRM en inzake het gebrek aan een band van afhankelijkheid.

2.5. Voorts geven zij nog aan dat er geen rekening werd gehouden in de bestreden beslissingen met andere elementen, maar enkel over de toepassing van de nieuwe wet gemotiveerd werd. De Raad wijst er op dat de gemachtigde niet gehouden was in te gaan op deze elementen ten gronde, nu de nieuwe wet de mogelijkheid op gezinshereniging als ascendent van een Belgische onderdaan niet langer voorziet in de vreemdelingenwet en derhalve de aanvraag van de verzoekende partijen onontvankelijk is.

2.6. Voor zover de verzoekende partijen op 14 oktober 2014 hebben gevraagd om te worden gehoord en aldus kenbaar hebben gemaakt dat zij het niet eens zijn met de in de beschikking opgenomen grond, maar ter terechtzitting voor het overige volharden in de middelen zoals uiteengezet in het verzoekschrift, ernaar verwijzen, de motieven van de beschikking ontkennen en deze middelen gedeeltelijk herhalen, én zodoende geen opmerkingen plaatsen omtrent de beschikking van 29 september 2014, laat de Raad gelden dat de verzoekende partijen op die manier niet aannemelijk maken dat de beschikking onterecht werd genomen.

3. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig januari tweeduizend vijftien door:

mevr. A. DE SMET,

kamervoorzitter.

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET